

החיסרון הגדול שלי

מאת רוברטו פונטאנרוסה

אתה יודע מהו החיסרון הכי גדול שלי, אחי? אני מאד כנה. אני מאד כנה. אם אני חייב להגיד לך משהו, אני אומר לך. אני לא שותק, ראית? אני יודע שלפעמים עדיף לשתוק, להישאר במסגרת, להבליג, אבל, מה אני אגיד לך? ככה אני. למשל, כשאני רואה אי צדק, משהו לא צודק, אני לא מסוגל לשתוק. אני אומר לך, אני אומר לך, אני יודע שיותר מפעם עדיף לא לדבר, ראית? זה יותר חכם, יותר דיפלומטי, אתה יוצא מרווח אם אתה מבליג. אבל טוב, זה חיסרון, כמו כל חיסרון אחר של כל אדם.

אני רוצה להגיד לך שלא פעם הסתבכתי בגלל איך שאני. הרבה פעמים החברים אומרים לי: "שתוק, אל תפתח את הפה", אבל ראית? אתה ככה, מה אפשר לעשות? אז יש דברים שאני לא יכול לשמוע בלי להגיב, אחי. כי אתה שומע סדרה של שטויות שמעלה לך את הפיוז. שלא יספרו לי סיפורי סבתא, כי גם אני הייתי שם. או לא נכון שגם אני הייתי שם? לי רוצים לספר את הסיפור? ואז מופיע ברנש כמו ההוא ומספר לך את הסיפורים האלה, שהוא זיין את כל הפרגיות שהיו, ישנן ותהיינה באירופה, ואני מבטיח לך שמצחיק אותי בביצים, אל תבוא אלי עם זה. כי הברנש הזה שזה הרגע היה כאן, ושאני נשארתי טוב טוב בשקט כי אני לא יודע אם הוא ידיד שלך או מה; הברנש הזה מספר לך חצי מהסיפור, לא מספר לך את כל העניין כמו שהוא באמת. אז, אני מבטיח לך, אני כן יכול לספר לך את האמת לאמיתה, עם הדברים הטובים ועם הרעים, שזה לא מה שסיפר לך הברנש הזה, שאני לא יודע אם הוא ידיד שלך או מה? ואגיד לך עוד משהו, את מה שאני הולך לספר לך לא סיפרתי לאף אחד, כי אם יש לי חסרון אחד, הוא הדיסקרטיות. אני מאד דיסקרטי, אחי. אני קבר. אני לא אלק ואגלה לך כמו הטמבל הזה, שאני שכבתי אם בחורה זו או אחרת. במקרים האלה צריך להיות יותר מאופק, אני מאמין. אני חושב, נכון? ואני אומר לך שהדיסקרטיות היא חיסרון כי לפעמים אתה צריך לדעת למכור את עצמך, למכור את דמותך, ראית? אם אתה לא עושה את זה, מי יעשה את זה? מופיעים כאלה טמבלים שמספרים לך את הפסיון ומשחקים אותה גַרְדֵּל ועליך, מכיוון שאתה שתקן, לא שמים עליך. אבל ככה זה, אני לא אוהב להתברבר.

אז אני אספר לך מה קרה לי כשהייתי בישראל. כי אני הייתי בישראל. אתה בטח שואל את עצמך איזה חרא עושה הטיפוס הזה בישראל? ובכן... אני הייתי בישראל כי אני, אף על פי שלא תאמין לי, אני אדם מאד מאמין, ראית? כל אחד בעניינים שלו. וכך כמו שאני מכבד את האמונות שלך, אני דורש שתכבד את האמונות שלי. אני חושב שזה הכי צודק. לא יודע. וככה אני לגבי כל דבר. כי אם יש לי חיסרון אחד הוא זה שאני מאד מכבד את הזולת. מאוד קפדני. אני מאד מכבד אותך אבל, היזהר! אתה חייב לכבד אותי, אתה מבין? ובכן, הייתה התקופה הזו של הדולר הזול, חנות הג'ינסים הצליחה טוב מאד, אז תפשתי כמה ירוקים ונסעתי לאירופה. ובדרך, בדרך, סטייתי עד לישראל. כי חוץ מזה הכרתי בחורה שנסעה ללמוד באוניברסיטת באר-שבע. באר שבע זו עיר אוניברסיטאית, ראית? והבחורה הזאת, שהייתה ארגנטינאית, למדה שם. אני, בעצם, רציתי ללכת לירושלים, כדי לראות את הויה דולורוזה וכל הדברים האלה. לקפוץ לבית לחם אם יתאפשר. אבל באר שבע גם לא היה נורא, וכבר אני עוגן אצל הבחורה הזאת. היא הייתה

בחורה יהודייה שנהגתי לזיין זמן מה, לפני הרבה זמן, אבל כתבתי לה והבחורה אמרה לי שאין בעיה, שאלך לבקר אותה. יתרונות שנותנת לך העובדה שאני תמיד התנהגתי טוב איתה, ראית? מה שאמרת על הכבוד לכל האמונות הדתיות. ובכן, אני מופיע בבאר שבע ומה אני אספר לך! לא יכולת לדמיין את כמות הבחורות שהייתה שם. תחשוב, עיר סטודנטים, הייתה מלאת צוציקיות. ושם, אתה יודע איך העניינים, הבחורות הן הרבה יותר עצמאיות, פחות מתוסבכות. שם הם יודעים שבכל רגע נהייה להם בלגן עם הערבים, שבכל רגע הפלשתינאים מכניסים להם פצצה, אז הם חיים את ההווה, את הרגע, לא כל כך מתכננים את העתיד. אם צריך לזיין, מזיינים, אם צריך להילחם, נלחמים, אם צריך ללמוד, לומדים. הם ככה. צורת חיים אחרת. ותאר לעצמך, אתה מגיע לשם, אתה ארגנטינאי, ובשביל מה! אתה לא יודע איך שמים עליך. כי העניין הזה על הארגנטינאים הוא נכון. אבל היזהר! היזהר כי אני אספר לך טוב את סוף הסיפור, שזה מה שלא סיפר לך הטמבל הזה שבא קודם. אלה מספרים לך רק חצי מהקומיקס, חכה שאני אספר לך את הצד השני.

תראה, הגיע רגע בו החלטתי ללכת משם כי הזין שלי היה הרוס, נראה כמו מגנוליה הדבר הזה, משהו מצער. וככה אי אפשר, אחי. ככה אי אפשר. כי בסוף אתה לא נהנה מזה. אני אומר לך שבבאר שבע היה הרבה מה לראות, כי אמנם קצת מדברי המקום הזה, אבל כמה דברים היו מעניינים, במיוחד בשביל טיפוסים כמונו שמעולם לא היינו שם, באזור הזה. אבל אני ביליתי את כל היום במטה, ולבסוף לא ידעתי האם ירד גשם בחוץ, אם יצאה השמש, מה חרא קורה. היה נחוץ ללכת. אני אומר לך שהפרגיות, אלה שלמדו עם הבחורה הזאת, הידידה שלי, אמרו לי: "תישאר קרליטוס, תישאר", ככה התחננו. אבל אני ברחתי. הייתי הרוג, חוץ מזה. אתה לא יכול לדרוש כל כך הרבה מעצמך. אפילו, שכפי שאתה יודע, אני מכונת זיונים. אני לא הולך להגזים ולהגיד לך שאני פְּנוֹמָן, אני לא אפול באותה טעות כמו הטמבל הזה שהיה כאן קודם, אבל אתה צריך לקחת בחשבון שכשאני הגעתי לבאר שבע כבר סחבתי איזה צום בן שלושה ימים. הגעתי מיואש. אילו שמת גמל מולי הייתי מזיין אותו. עברתי ממטוס למטוס ואילולי צרפתייה אחת שהכרתי בטיסה קופנהגן-ניס, ושאחר כך אספר לך עליה, הייתי מגיע אחרי הרבה יותר זמן מבלי לתת לטופו ג'יג'י להצהיר את שלו.

העניין הוא שקרליטוס שכר אוטו, סוג של פייט ששם לא יודע איך חרא קוראים לה, וברחתי לים סוף. לאילת, שזו עיר עם חוף על ים האדום, על גבול ירדן. לבד. לבד נשמה שלי. צריך לחצות את מדבר הנגב, אחי. זה מדבר הדבר הזה, רק חול. כל כמה זמן אתה פוגש איזה טנק שעשו ממנו קציצות, שנשאר ממלחמת ששת הימים. אתה לא יודע כמה טנקים רואים שם. אני חושב שמשאירים אותם כעונש, כמו כאן כשהורגים בולבול ותולים אותו מהגדר כדי שהאחרים יעשו במכנסים.

באילת הייתי יומיים, לא יודע, יומיים שלושה ימים הייתי, ומכיוון שנמאס לי חזרתי לתל-אביב. ואני אומר לך, באילת כלום, התאפקות מוחלטת, אפילו פלשתינאי אחד לא זיינתי, כדי שתראה שהדברים לא כל כך פשוטים כמו שמתאר לך הברנש הזה. ובכן, חזרתי לתל אביב, עוד פעם המדבר, ים המלח, שזה חרא שאתה לא יכול לדמיין, אחר כך אני אספר לך למה. ושם אתה חייב לעבור דרך מצדה. טוב, מצדה הוא מבצר שנמצא מעל הר, הר די גבוה. אל תשאל אותי מי אלו שהגנו על מבצר זה כי אני לא זוכר, הייתה שם מדריכה שסיפרה לך את המעשה, אבל מכיוון שאני לא תפשתי כלום באנגלית, לא הבנתי. אבל נדמה

לי שבמבצר הזה, אלף שנה לפני כן, מצאו מחסה כמה ברנשים. אני אומר לך שמהדבר הזה נשארו רק חורבות. אתה חייב קצת לדמיין את זה. ומגיעים לשם באמצעות רכבל, מלא תיירים הדבר הזה. מה שאני שאלתי את עצמי הוא למי חרא הפריע המבצר הזה, כי אם האויבים עוברים למטה, כל כך גבוה הוא הדבר הזה, כי גם אלה מלמעלה לא יכולים לזרוק כלום לאלה מלמטה, וגם אלה מלמטה לא יכלו לעשות כלום לאלה מלמעלה. ברור לך שלא היה רכבל בתקופה הזאת. אז אני חושב, אילו הייתי אחד מאלה מלמטה ואתה עולה לשם למעלה להימלט... אבל אני נותן לך, אחי! תישאר שם עד כמה שתרצה! כי אתה לא יכול לעשות לי כלום!... אבל, טוב, אני מתחיל לסייר את העניין הזה, שם למעלה, ובאיזשהו שלב מסתכל למטה ורואה, על איזה רמה, לא כל כך גבוהה כמו המבצר אבל די גבוהה, שם ליד, סדרת אוהלים, מלא אנשים, מכוניות, משאיות, ואפילו בליסטרה, ראית? מהבליסטרות האלה שבאמצעותן אנשי התקופה העתיקה היו מתכסחים עם אבנים אחד עם השני. אחת כזאת. ואני ראיתי הכל מאד קטנטן, מלמעלה, אבל אפשר היה לראות טוב. מה זה? אני זוכר ששאלתי את עצמי. וכמה איטלקים שהיו על ידי, זוג מבוגר, אומרים לי: מצלמים סרט. האמריקאים מצלמים סרט. "מצדה" יקראו לו. תראה אתה. תראה אתה איזה יופי, אמרתי. וזהו זה. לא התייחסתי עוד לעניין. ובכן, אני יורד ומתחפף. תופש את הפייט הקטנה ומתחפף.

יפה, אני מגיע לתל אביב, ושם יש לי ידיד, בחור אחד מכאן, מרוסריו, שלפני מליון שנה נסע לשם לשחק כדורגל ולבסוף שם פיצרייה. הולך לו טוב מאד עם הפיצרייה. ושם, בפיצרייה של ראול, אני פוגש עוד כמה ארגנטינאים ופרואני אחד. הפרואני הזה נהייה ידיד טוב מאד שלי, לא יודע, מצאתי חן בעיניו, מה אני יודע. ראית שהפרואנים, הבוליביאנים, ובכן, בשאר דרום אמריקה יש להם כמין הערצה כלפינו, לא יודע, רואים אותנו שונים, עם יותר עולם, עם יותר שפשוף הייתי אומר. והוא מזמין אותי למסיבה. אבל הוא לא אומר לי איזה מין מסיבה זו תהיה. הוא אומר לי: "בוא למסיבה" אבל לא אומר לי שום דבר נוסף. מתברר שהפרואני הזה היה שייך לאיזה שגרירות, איזה קונסוליה, משהו כזה, התברר לי אחר כך, והיה מקושר, אבל מקושר היטב, עם השכבות העליונות של תל אביב, עם החלק האלגנטי אלגנטי של תל אביב. ובכן, אני מגיע למסיבה איתו – שלא הייתה בביתו אלא בבית של חברים שלו – ואני מוצא בית של החושרמוטה, עם פארקים, גנים, בריכת שחייה, והמון אנשים. אני בתבנית, ראית? כי אם יש לי חיסרון הוא שאני מאד מדוד. יותר מדי מדוד. לפעמים צריך להיות יותר תקיף, יותר חצוף, אני מבין, אבל אני לא אוהב את זה. לא אוהב לעבור את הקו וגם לא אוהב לזוז ממקומי. הובאתי לשם על ידי ידיד ולא רציתי להביך אותו, וגם לא להבליט את עצמי סתם. אני מכיר את עצמי, ראית? למרות שאני אומר לך, מייד כשהגעתי, היו כמו אלף איש שם, הבחורות כבר התחילו ללטוש עיניים. זה לא הגזמה אחי. מה שסיפר לך קודם הברנש הזה הוא לא הכל הגזמה, קצת אמת יש בזה. מה שקורה הוא שהוא לא סיפר לך את כל הסיפור. אבל האמת היא שלארגנטינאים יש לנו משהו מיוחד משהו שקשה להסביר, ושזה לא הבגדים, וגם לא הנעליים, ולא המכנסים, מפני שאת כל זה יש להם גם, ואפילו יותר טוב מאיתנו, אחי. לא. זה משהו אחר, ראית? אני לא יודע. אולי זה הסגנון החצי זרוק, חצי גאה, ראית? שהם לא רגילים לראות וחוזר מזה, לא ניתמם, גם יש את הקטע האקזוטי. בשבילם דרום אמריקה היא גן חיות. הבחורות רואות אותך וכבר חושבות על המהפכה, על הקטע הפראי, הסגנון חצי אינדיאני מוצא חן בעיניהן מאד. הן

משגעות כשהן רואות מישהו קצת שחרחר, אתה יודע. וחוץ מזה העובדה שאתה ארגנטינאי, כי אם אתה דרום אמריקאי אבל אתה בוליטה, או פראגוא, או פרוקה אפילו, העניין כבר משתנה. מסתכלות עליך, כן, אבל כמו בסקרנות, כמו שאתה יכול להסתכל על ברווזון שטוח-רגל בגן החיות, שאתה מסתכל עליו ואתה אומר: "איזה חרק מעניין" אבל אתה לא תיקח אותו הביתה אפילו לא שיכור, זוהי האמת.

לעומת זאת, ארגנטינאי מערבב את הקטע הפראי הזה – פראי בשבילם – של הדרום אמריקאי, הקטע הזה קצת אינדיאני, קצת פרימיטיבי, עם הסגנון האירופאי, מה שיש לנו מהתרבות אירופאית. וגם יש את הזריזות, ראית? הפקחיות שלך לתפוש מייד. זה הורג אותן. אתה אולי לא מבין את השפה, אתה נמצא במקום שאתה לא מכיר, אבל הארגנטינאי הוא כמו נשר כדי להבין מה הולך, כדי לתפוש מייד עם העוויה אחת, עם מבט אחד. אין מה לעשות. ככה זה. הוא רואה מתחת לכוף. אתה אולי לא מכיר את הכל, אבל אתה מסתדר. הכורח הופך אותך לזה, והבחורות מגלות את זה מייד. עד כדי כך שאני אומר לך, זה פוגע לגברים טוב טוב בביצים. מופיע ארגנטינאי במסיבה והגברים מסתכלים עליך עם פרצוף של תחת כזה שמבהיל, כי הבחורות, אתה יכול לחתום על זה, לא יתנפלו עליך אבל בודקות אותך, ובודקות בלי בושה.

כך שאני הגעתי לשם, ובשביל מה! היו כאלף בחורות, והתחילו לטוש עיניים, להעיר הערות ביניהן. ובכן, כמו תמיד. חוץ מזה, אתה יודע למה? יש המון הומואים, הצוציקיות מספרות לך שכבר לא סומכות על אף אחד. שאפילו ברנש עם המראה הכי גברי מתברר שהוא הומו משנת אפס. או אוהבים את השניים, הם בשני הקטעים, הם דו-כיווניים. אולי היום הם יוצאים עם בחורה, טוב מאד, הכל טוב ויפה, ומחר נותנים לאיזה שחור לקרוע להם את התחת, שם הכל מותר. ליותר מבחורה אחת קרה שעברה לילה שלם עם ברנש אחד ושבווקר הברנש יגיד לה: "עכשיו יקירתי, תתחפפי מפה שעוד מעט בא החבר שלי". ככה. קדימה צעד.

אבל אני אומר לך, במסיבה הזאת אימצתי את המדיניות ללכת לאט, ראית? בגלל מה שסיפרתי לך. לא רציתי למעוד, לא רציתי לחרבן אותה. אז, הגשתי לעצמי משקה, היו מלא מלצרים, והסתובבתי, רגוע. חוץ מזה, אני מבטיח לך שאתה לא יכול להאמין, אתה לא יכול להאמין את תשומת הלב שנותנות לך הבחורות. כי אני אגיד לך שהיו הרבה גברים שם, גברים נאים מאד, אל תחשוב, אני לא משלה את עצמי, שחשבת: "למה ששימו עלי, עם המראה שיש לי?". אני גם לא מגזים, אתה יודע שאתה גם לא אלן דלון. ואז, אז כשאני במסיבה, תסיסה גדולה, בלגן גדול, כי הגיע מישהו, מישהו מאד מיוחד. האנשים באים לכיוון הדלת... ובכן... מישהו מגיע. אז אני רואה שבאה בחורה מדהימה, אבל מדהימה נשבע לך, יפיפייה. מלווה בבלונדיני ענק עם פרצוף של סוס. "מי זאת? מי זאת?" כולם, כולל אני. "היא כוכבת קולנוע", אומר לי הפרואני, "שמצלמת מצדה פה קרוב". ושם אני מקשר עם מה שראיתי בנסיעה. ועכשיו אני מבקש שתסלח לי על דבר אחד... אני לא אגיד לך את שם הבחורה, ראית? סך הכל בשביל האנקדוטה זה היינו הך. אני אומר לך שהיא שחקנית קולנוע וזהו, כי... אני לא אוהב לפזר אי שם מה שאני עושה עם הפרגיות. למרות שאני אומר לך שבמקרה הזה, מגיע לה שאני אספר לכל העולם איך היה העניין, בגלל מה שעשתה לי אחר כך. אין לזה שם למה שעשתה לי אחר כך. אבל אני אגיד לך שהיא שחקנית קולנוע מאלה היותר מפורסמות בעולם הבידור. אני חוזר ואומר שאם יש לי חסרון אחד זהו הדיסקרטיות, והבחורה הזאת ממשיכה לעבוד, ממשיכה לצלם, היא שייכת לחיים הציבוריים ולא רוצה שיום אחד היא

תוכל להגיד שהלכתי והכרזתי על איזה רומן אי שם. אז תשאיר את זה ככה, היא הייתה כוכבת קולנוע עם פרסום עולמי, נקודה.

אני אומר לך שכשאמרתי לי את שם הבחורה הזאת אני, מרוב מעופף שאני, אפילו לא מיקמתי אותה. אחר כך התפקחתי וזיהיתי אותה. ברור, מאז שראיתי אותה ב-Bullit, עם סטיב מקקוין, לא ראיתי אותה עוד. ובכן, שם אני הפסקתי. ראיתי אותה נכנסת עם הגבר – אין צורך להגיד לך שמייד נעלמה בתוך מערבולת של אנשים – ושכחתי מהעניין. התחלתי לשוחח שם עם כמה איטלקים, עם ברזילאי אחד שהיה שם, ובכן, עם אנשים שיכולנו להבין אחד את השני פחות או יותר. ואז אני רואה, ששם קרוב אלי, שישה או שבעה מטרים ממני, בתוך קבוצת אנשים, הייתה הבחורה הזאת, עם ההוא שליווה אותה (אחר כך אמרו לי שהוא היה רוסי שרקד בלט) מביטה בי. אבל לא מביטה בי כמו מישהו שמביט במישהו אחר, איך אני אגיד לך סתם ככה. לא. הבת זונה תקעה לי מבט כמו להרוג אותי. אני הסטתי את המבט, אבל כשאני חוזר להסתכל, הבחורה הזאת ממשיכה להביט בי. אז אני, אני נשבע לך, תוך סיכון להיראות אידיוט או הומו, הלכתי למקום אחר. לא רציתי להסתבך, ראית? אתה יכול להבין אותי. תראה, החיסרון הגדול שלי הוא שאני מאד מכבד את הזולת. יותר מדי מכבד את הזולת. ולפעמים, מרוב שאתה מחונך חושבים שאתה הומו. אבל תקשיב לי, אם יש לך אישה, והיא אשתך, ואתה אוהב אותה, ואתה בסדר איתה, היא יכולה להתחיל איתך אלף ואחת פעמים ואני לא אתייחס אליה. הבנות הן מאוד מניאקיות בעניין הזה, מאד מניאקיות. אבל אתה חייב להיות מכובד, קורקטי. והפרגית הזאת הגיעה עם הבלונדיני ואני העדפתי, כעיקרון, להתעלם ממנה. אז תפשתי עוד כוס וויסקי אחת ופניתי לכיוון מדרגות מרוחקות, איפה שכבר ישבו כמה זוגות ושוחחו, ראית? עם צלוחיות הגבינה והשטויות האלה על הברכיים, ושומעים מוסיקה. אני הלכתי לשם והתיישבתי. והייתי בעניין הזה, חצי מסתכל על משהו אחר, לא יודע על איזה חרא הסתכלתי, כשאני שומע "אסקיוסמי" ומישהו נוגע לי בכתף, כמו כדי לעבור, כמו כדי לעלות את המדרגות. אני מרים את המבט ושם נמצאת הבחורה, בדיוק שם. נשבע לך שהעיניים, העיניים הירוקות, היו לא מהעולם הזה... שני...שני אזמרגדים היו הדבר הזה. אני, טמבל, קצת זו כמו לתת לה לעבור, שתעלה. והבחורה מתיישבת, מתיישבת על ידי באותה מדרגה! "אתה אספיק אינגליס?" היא אומרת לי, משהו כזה, ששמתי לב שהיא שואלת אם דיברתי אנגלית. "לא" אני אומר לה, קצת בסגנון קשוח, קצת מגעיל, בזמן שבדקתי איפה הבלונדיני.

אבל אני לא רואה אותו, הבלונדיני נעלם. "לא" אמרתי לה. "אתה ארגנטינאי" אומרת לי הבחורה, בספרדית די מבולבלת אך מובנת, "אתה ארגנטינאי" אתה יכול להאמין? הבחורה שמה לב. מה שאמרתי לך קודם עלינו בחוץ לארץ. להאמין או להתפוצץ, אחי. אני לא יודע אם שמות לב בגלל צורת העמידה שלנו, או ההליכה, או איך שאנחנו מסתכלים, קצת מלמטה, ראית? אבל המניאקיות האלה מגלות את זה שאתה ארגנטינאי. טוב, לא אאריך. הבחורה אומרת שהיא הייתה בארגנטינה. שזו ארץ שהיא אוהבת מאד, שרצתה להישאר יותר זמן... ויוצאת לי עם משהו שהושיב אותי על התחת. "אני מכירה אותך" היא אומרת לי. תראה אתה! רציתי למות, מאיפה לעזאזל תכיר אותי הבחורה הזאת? "אני מכירה אותך" אומרת לי. "אתה היית במצדה, נכון?". "כן", אני אומר לה. "טוב, אני ראיתי אותך כשהצצת. אני הסתכלתי למעלה עם משקפת. מרתק אותי המבנה העתיק הזה. יש לו משהו פנטסטי ומסתורי!" תראה

אתה! הפרגית ראתה אותי, ולא זו בלבד שראתה אותי, גם זיהתה אותי. אבל רואים ששמה לב לפרצוף הפליאה שלי, הפרצוף המופתע שלי, שהיא הולכת ומשלימה... "היה לך כובע כחול אדום!". וזה היה נכון, אחי, אני נשבע באימא שלי שזה היה אמת כי אני לקחתי בכל אירופה איזה כובעון של סאן לורנסו שנתן לי במתנה אוהד אחד שלהם כשבאו פעם לשחק ברוסריו. ראית שהאזהדים של סנטרל ושל סאן לורנסו הם ידידם טובים? ואני הלכתי עם כובעון כזה... והבחורה זכרה! ואז היא אומרת לי... "תראה, יש לי, אני תמיד לוקחת אותן איתי, תמונות מארגנטינה, אבל זה כל כך הרבה זמן שהייתי שם, והן כל כך הרבה הארצות שאני תרה במעט זמן, שרציתי שתבוא איתי למלון ותעזור לי לזהות מקומות שכבר לא זוכרת איך קוראים להם או איפה הם". תראה איזה דרך מתחכמת להגיד לך "היי, בא נשכב". תראה את הרמה של הבחורה. "עכשיו?" "אני שואל אותה. "עכשיו", היא אומרת לי. לא יודע, אולי הרשמתי אותה שהייתי כזה קשוח, אבל אני הייתי קשוח מתוך סתם זהירות, כפי שסיפרתי, מתוך זה שאני מדוד, לא כדי לשחק אותה ברונסון. אבל שם אצל הבחורות הן אף פעם לא יודעות אם הן מדברות עם גבר או אם קוקסינל, נראה לי שהן אוהבות את זה שאתה קצת מתייחס אליהן לא טוב. הן אוהבות לדעת שאתה מחמיר, גורם להן להרגיש יותר נשיות הדבר הזה. הקטע הזה של הפמיניזם ושל הביצים של מוחמד הם סתם סיפורי סבתא. הן מיואשות ומחפשות גבר שבאמת יישר אותן ויטיחס אליהן ביד רמה. לא אגיד לך שיכה אותן, אני לא כזה טמבל, אני לא משלה את עצמי, אבל שיעמיד אותן במקומן. ואת זה הן יודעות שאפשר למצוא אצל הארגנטינאים, לפחות אלה מהשכונות, כמונו, אצל אלה שלא יתחרפנו עם הסיפור של הפסיוכואנליזה. אז, אני אומר לבחורה... "אבל את באת מלווה... והבלונדיני?". "נו פרובלם" אומרת לי והבנתי שלא היו בעיות. "נו פרובלם". ברור, אני באותו רגע לא ידעתי שהבלונדיני היה רקדן בלט. אתה מתאר לעצמך, הומו מהשנה שתבקש. שמצד שני זה הגיוני. כי אם אתה לא הומו אתה לא יכול לרקוד עם הבנות האלה, שהן מהסרטים, ושמעבירות לך את הרגליים כאן, וכאן, הן משתפשות לך, אתה חייב להרים אותן, משפשות לך את הציצים בפרצוף, אתה מושיב אותן על הכתף, אתה מעביר אותן מתחת לרגליים, אתה חייב להרים אותן כשאתה מחזיק אותן בטוסיק... אם אתה סטרייט ברור שאתה מזיין אותה, שם, על הבמה. אתה לא מסיים את ההצגה אפילו שיכור. אם אתה בקטע הזה של אגם הברבורים, אני נשבע שבברבור השני כבר חייבים להוציא אותך בין ארבע אנשים, מכופתר, חייבים לזרוק אותך למים, אלה מהתזמורת. בגלל זה בוחרים אותם הומואים. הם לא טמבלים.

"נו פרובלם" אומרת לי הבחורה ואני חושב שהיא מוציאה את המפתחות של האוטו. קמה, בהחלטיות, ומתחילה ללכת החוצה. תדמיין את פרצוף הגברים, איך הסתכלו עליך. אבל בסך הכל, בסדר, בסדר גמור, אפילו הבחורות האחרות. כי שם זה שונה. הם יותר רגילים לדברים האלה, זה לא שערורייתי כזה, לא עושים כל כך עניין כמו פה, לוקחים את הכל יותר בטבעיות. כאן עושים בלגן על כל דבר, שם לא. אבל, אז אני רואה שהבחורה הולכת ישר איפה שנמצא הבלונדיני, ששוחח עם אנשים אחרים, כולם גברים, שים לב לפרט הזה, ואומרת לו משהו באוזן. אני חשבתי, "כאן מתחיל הבלגן. הברנש הזה מתנפל עלי ומפרק אותי". כי אני אומר לך, אני לא יודע אם הבלונדיני נסע קדימה או ברוורס, אני לא יודע אם הוא אוהב את הבנות או את החוקן עם פאה נכרית, אבל הוא היה סוס כזה שהיה עושה ממני קציצות, אני מבטיח לך.

אבל לא כלום, הבלונדיני נתן מפתח אחר לבחורה, אחר כך התברר לי שזה היה המפתח של חדר המלון, והמשיך לפטפט. כזה מגעיל. אפילו לא הסתכל עלי, לא שם עלי. ובכן, תפשונו את האוטו, פורש של החושרמוטה, צבע כסף, שנהגה הבחורה ונסענו למלון. מלון סופר-דופר, חמישה כוכבים, ובכן, מהמלונות בהן מתארח סוג זה של אנשים: הם לא ילכו לאכסניית נוער.

ובכן, אני אקצר מספר פרטים כי אתה יכול לדמיין אותם בעצמך. הדבר היחיד שאמרה לי הבחורה, כשלוש שעות לאחר מכן, שלעולם לא עשו לה אהבה כמו שאני עשיתי לה. נשבע לך. אני רוצה לספר לך שאני לא עשיתי שום דבר יוצא דופן, שום דבר אקזוטי, שום דבר מוזר. אבל גם קורה דבר כזה; הם כל כך בעניין המגעילות, ב-"קפיצת הנמר", "מלחמת הכוכבים" וסידרה שלמה של עידונים שכחו איך זה זיון זיון, מהזיונים הקלאסיים, זיון כהלכה. יותר מדי ויבראטור, יותר מדי בובה מתנפחת, יותר מדי טכנולוגיה מתקדמת, אבל מהזיון הישן והמוכר אין להם מושג. הם מתמחים בתבלינים נדירים, אבל הבשר הארגנטינאי הוא הבשר הארגנטינאי, אחי. העניין הוא שהבחורה הייתה מבסוטה, משתגעת, עשר.

בסדר. ועכשיו בא מה שרציתי לספר לך. ההבדל עם מה שסיפר לך הברנש הזה קודם לכן. אני באותו לילה, לפני שנרדמתי, אני חושב. "טוב, זה סיפור מהסרטים. לא יאומן, כי הבחורה נשארתי כאן כמה ימים, לפחות עוד שבוע, מצלמת, אנחנו יכולים לחגוג כמה פעמים. אולי היא לוקחת אותי לאתר הצילום, מי יודע אולי נותנים לי תפקיד, אולי אני יוצא כלגינר אפילו, עם קסדה, כדי שיראו אותי החברה אחר כך בשכונה ושיראו שזה לא סיפורי סבתא מה שאני מספר להם. אולי היא מכירה לי כוכבת אחת, ממליצה עלי לאיזה ניצבת מאלה שלא אומרות מילה אחת בסרט אבל אתה רואה אותן מאחור והן יותר יפות מהשחקנית הראשית"... תראה אתה, על כל זה חשבתי לפני שנרדמתי.

בבוקר, כשאני מתעורר, לא יודע באיזה שעה, אני מסתכל הצידה ולא רואה את הבחורה. "חרא", אני חושב, רציתי להרביץ איזה שחרית, "בטח היא בשירותים". אני קורא לה, ולא כלום. אני מתחיל לחפש אותה בחדר – תאר לעצמך שזו הייתה סוויטה ענקית עם כשלושה שירותים, ועם החדרונים האלה איפה שתולים את הבגדים, חדר ארונות קוראים להם – וכלום. אז אני רואה, בשידה, לידי, פתק, ובו כתוב: "היה הכל יפה. תפנה את החדר בצהריים שחוזר אלכסנדר. לא אשכח אותך לעולם", ושטר של חמישים דולר על יד. כסף! שילמה לי על השירות. וחמישים דולר! אם היו אלפיים, שלושת אלפים, היה משהו אחר... אבל חמישים דולר!

וחוץ מזה עם הפתק הזה היא נתנה לי בעיטה בתחת, כמו אומרת: לך מפה שכבר אני לא רוצה לראות אותך יותר, כבר היה בסדר". אני רוצה להגיד לך שהתעצבנתי, תפשתי כזה תסכול, ההרגשה שהשתמשה בי כקונדום, ההתמרמרות כי אפילו התחלתי לחבב את הפרגית. איך היה, שמה שאני מספר לך לא סיפרתי לאף אחד. אבל אני מספר לך כדי שלא תלך שולל אחרי מה שסיפר לנו הדביל הזה שהיה קודם. אני לא יודע עם זה ככה שם, אולי זה מנהג בהוליווד, אבל לי, או לך, או לכל אחד אחר, לא מתאים, אחי. לא מתאים לי. ואני אוסיף לך, מהחמישים דולר עשיתי כדור וזרקתי לה אותם על המיטה, מרוב כעס. כדי שתכניס אותם לתחת. אפילו שהייתי צריך אותם, היו מתאימים לי מאוד, לא היה לי עודף כסף בטיול הזה. אבל... אתה יודע מהו החיסרון הגדול שלי. יש לי כבוד גדול, אחי. יש לי כבוד יותר מדי גדול.